

ရင်ခွင်ပျောက်တဲ့သား

ဖွဲ့ယွန်းနောင်

"ကျွန်တော့်မှာ အဖေနှစ်ယောက် အမေနှစ်ယောက်ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ မိဘမေတ္တာဆိုတာ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော်မသိသေးတာ အတိတ်ဘဝက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကံကြောင့်ပဲနေမှာ ပါ..."

(ဇေယျတု)

"ဦးရိုးရေ ချိတ်ခဲ့ပြီနော်..."

"အေးအေး..."

သူ့နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာလေးကို ခြံတံခါးမှာ ချိတ်လိုက်ပြီး စက်ဘီးပေါ် ပြန်ခွဲလိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် နောက်တစ်အိမ်သို့ကူးရန် နင်းလိုက်တော့၏။

မနက်တိုင်း သူတို့ ရပ်ကွက်အပါအဝင် ဘေးရပ်ကွက် သုံးကွက်လောက်ကို မနက်တိုင်း အပတ်စဉ်ထုတ်ရော နေ့စဉ်ထုတ်ရော စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် လိုက်ပို့ရတာက ဇေယျတုရဲ့ အလုပ်။

မနက်တိုင်း တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် တစ်ရပ်ကွက်ဝင် တစ်ရပ်ကွက်ထွက်နှင့် မောရမှန်းတောင်မေ့နေသည်။ ။

အိမ်မှာ အဖေက ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မရှိ။ အမေကတော့ ပွဲစား။

ပွဲစားဆိုပေမယ့် သူများ ပွဲစားတွေလိုမဟုတ်။ သူများ ပွဲစားတွေများ ဖြစ်လိုက်တဲ့ ပွဲတွေ ဆက်နေတာပဲ။ အမေတို့ ကတော့ သူများက ကိုယ့်ကိုကျော်သွားရတာနဲ့ ခွဲသွားလိုက်ရတာနဲ့ ခံပြီးပြန်လာခဲ့ရတာချည်းပဲ။

တစ်ခါတလေ ပွဲဖြစ်ရင်တော့ သောင်းဂဏန်းလောက်ပေါ့...။ အမေ သိန်းကျော်ပြီးပွဲခရတယ်လို့ သူမှတ်မိသလောက် တစ်ခါမှ ကို မရှိခဲ့...။ အလွန်ဆုံးရမှ လေးငါးရှစ်သောင်းပေါ့...။

အမေတို့ ဆိုတာ အိမ်မှာ သာဗိုလ် သူတို့ ပွဲစားအချင်းချင်းများ တွေ့လိုက်ရင် ဟိုလူက အိမ်ကိုင်မို့ဖားရတာနဲ့ သည် လူက အိမ်ရှင်မို့ဖားရတာနဲ့ သူ့မှာ သိက္ခာဆိုတာတောင် မရှိတော့ဘူးလို့ တစ်ခါတလေ ဇေယျတုထင်မိ၏။

သူ့မှာ ထီးဖြူဖိနပ်ပါးတဲ့ အထိ ရပ်ကွက်ကျော်ပြီး လျှောက်သွားနေရတာ မိုးလင်းမိုးချုပ်။ ညနေပြန်လာရင် ပိုက်ဆံပါမပါ ပွဲဖြစ်မဖြစ်မသိဘူး သောက်ရေအိုးဆီတန်းပြေးပြီး ထမင်းအိုးကိုသာ တန်းလှန်တော့တာ။ နှစ်လုံးသုံးလုံးကလည်း ဝါသနာပါတာ သောက်သောက်လဲ...။

သူပွဲဖြစ်လည်း သူ့နှစ်လုံးသုံးလုံး အကြွေးဆပ်တာနဲ့ ပဲ ကုန်တာပါပဲ။ တစ်လနေတစ်ခါပေါက်ကို သူ့မှာ အဟုတ်ကြီးလုပ်လို့ ။

အလုပ်မရှိလို့ အပြင်မထွက်ရတဲ့ နေ့များ ဆို အိမ်မှာ မျက်မှန်ကြီးတပ်ပြီး ချိုင်းတစ်ရွက်နဲ့ တစ်နေကုန်နေတော့တာရယ်။ တစ်ခါတလေ အလုပ်သွားလို့ ရှိရင် ချိုင်းကြားညှပ်သွားတဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်ပွပွထဲမှာ ပိုက်ဆံက လက်ဘက်ရည်ဖိုးသာသာ သာပါသည် ။ ကျန်တာ နှစ်လုံးချိုင်းသုံးလုံးချိုင်းစာရွက်တွေချည်းပဲ။ ရုတ်တရက် စစ်ဆေးရေးနဲ့ တွေ့ရင် ဒိုင်တွေတော့မသိဘူး သူကထောင်အရင်ကျမှာ ။

အိမ်မှာ နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးသည် ။ အငယ်မ...။ အငယ်မနှင့် ဇေယျတုက အသက်တော်တော်ကလေးကွာသည် ။ သူ့အသက်က အခုနှစ်ဆယ့်တစ်...။ အငယ်မက ဆယ့်ခြောက်ဆိုတော့ ငါးနှစ်တောင်ကွာသည် ။ ဒင်းလေးက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်း။

အငယ်မသုသုကတော့လိမ္မာတယ်ရယ်။ သူ့ခင်များ စာလေးကြိုးစားလုပ်လို့ တော်သေးတယ်။ အမေရော အဖေပါ အားကိုးမရတော့ ဇေယျတုကိုသာ သူ့ခင်များ အားကိုးနေရရှာတာ...။ ဒီကောင်မလေး ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်သွားရင်တော့ တော်သေးတာပေါ့လေ...။

ဇေယျတု သတင်းစာပို့နေကျ နောက်ဆုံးအိမ်ကို ပို့ပြီးတော့ သတင်းစာခြင်းထဲမှာ ဟောင်းလောင်းကလေး ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ရင်း နဖူးမှ ရွေးစတွေကို အင်္ကျီစမပြီး သုတ်လိုက်သည် ။

ပြီးနောက် စက်ဘီးကလေးကိုစီးပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လိုက်၏။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးတာမို့ အလုပ်ပြီးတာနှင့် ဗိုက်ကအသံပေးလာသည် ။ အိမ်ရောက်ရင် အမေထမင်းချက်ထားပြီးပါစေလို့ ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်၏။

အမေက ထမင်းဟင်းချက်လည်း ပျင်းသေးတယ်ရယ်။ ခါတိုင်းဆို အငယ်မချည်းပဲ ချက်ခိုင်းတာ။ ဒီရက်ပိုင်းအငယ်မက စာမေးပွဲရှိတော့ အမေက ငြူငြူစူစူ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် ချက်နေရသည် လေ ။ တစ်ခါတလေ သူ့အလုပ်ရှိရင် ထမင်းမချက်ဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ချိုင်းကြားညှပ်ပြီး စိတ်ချလက်ချကို ထွက်သွားတော့တာ။

အဲဒီအခါမျိုးကျရင် သေချာတယ် ဇေယျတုချက်...။ မချက်ရင် တစ်အိမ်လုံးအငတ်...။

အဖေကတော့ မီးဖိုချောင်ကို သူ့အလုပ်လို့ လုံးဝထင်ထားပုံမပေါ်။ တစ်ခါမှ မီးဖိုချောင်ဝင်တာ မတွေ့ဖူးဘူးရယ်။ သူလည်း တစ်နေကုန် အိမ်မကပ်ပါဘူး။ နေ့လယ်ဆို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖဲပိုင်းမှာ ပဲ အချိန်ပြည့်ထိုင်နေတာရယ်။ သူ့ရိုက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရိုက်တာကို ဘေးကထိုင်ကြည့်နေတာရယ်။ တစ်ခါတလေ ဇေယျတုဆီက

ပိုက်ဆံရရင် အမေ့ဆီက ပိုက်ဆံကလေးရရင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုင်ရိုက်တာပေါ့လေ။

ဖဲရိုက်လို့ နိုင်လည်း အခါနှစ်ဆယ်က တစ်ခါပါ။ အဖေကတစ်ခုကောင်းတာ သူဖဲနိုင်ရင် နိုင်သမျှပိုက်ဆံအကုန် အိမ်ကလူတွေအတွက် စားစရာဝယ်လာခဲ့တာရယ်။

ဖဲဝိုင်းမှာ တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး ညနေဖဲဝိုင်းသိမ်းမှ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အရက်ဆိုင်ကူးတော့တာ...။

သူ့အရက်မူး လာပြီ ဆိုရင်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက ခွေးကိုပါမကျန် ဆဲတော့တာ။ သူတစ်ခါတလေ မူးပြီးဆဲလာလို့ ကတော့ အမေစိတ်ကြည်နေလို့ က အကြောင်းမဟုတ်။ စိတ်မကြည်တဲ့ အချိန်နဲ့ များ တိုးလို့ ကတော့ လင်မယားနှောင်ဂျိန်ချကြတာ ရွှေရုပ် ဝမ်ချိုင်းထက်တောင် ဆိုးသေးတာရယ်...။ ဘယ်သူမှ ဆွဲလို့ မရဘူး...။

ဇေယျတု စက်ဘီးကလေးကို အိမ်ရှေ့နေရိပ်ထဲမှာ ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲကိုဝင်ခဲ့တော့ အိမ်ထဲမှာ က တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

"အမေရေ... အမေ..."

သူ့ခေါ်သံကိုပြန်ထူးသံမကြားရတာမို့ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုတာ သူသိလိုက်သည် ။

ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ထမင်းစားရန် မီးဖိုခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ်က အုပ်ဆောင်းကလေးကို လှန်လိုက်တော့ ဘာမှ မရှိ။

သူ့အုပ်ဆောင်းကိုပြန်ချလိုက်ပြီး မီးဖိုဘေးက ထမင်းအိုးမဲမဲလေးရဲ့ အဖုံးကို လှုပ်လိုက်သည် ။ တော်သေးသည် အမေက ထမင်းအိုးတစ်လုံးတော့ တည်သွားသေးလို့ ...။

မီးဖိုဘေး မှာ ခြွေနေတဲ့ ကန်စွန်းရွက်က တစ်ပိုင်းတစ်စမို့ အလုပ်ပေါ်လာလို့ ထသွားသည် ပဲနေမှာ ပေါ့...။

သူ့မီးဖိုရှေ့မှာ ပုဆိုးလေးပင့်ထိုင်လိုက်ပြီး ကန်းစွန်းရွက်တွေ ဆက်ခြွေလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် သေခါနီးနေသော မီးလေးကို ထင်းလေးတွေ လှမ်းစုရင်း လေနှင့်တစ်ချက်ထပ်မှုတ်လိုက်၏။

အင်း ဗိုက်ကဆာနေပေမယ့်လည်း စားလို့ ကမဖြစ်။ အငယ်မသုသုက ထမင်းစားကျောင်းဆင်းလာရင် ဗိုက်ဆာဆာနှင့်စားမှာ ။ သူက ကျောင်းချိန်နှင့်မို့ ဟင်းလည်း ချက်နိုင်မှာ မဟုတ်။ သူပဲချက်ရမည်လေ ...။

သူ့ဘဝက ဆိုးသည် လို့ ပဲပြောရမည်လား။ ကောင်းသည် လို့ ပဲပြောရမည်လားမသိ။ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဘဝ၊ အိမ်ထမ်းဖိုး ဟင်းဖိုးကအစ မိတာကြေးကအဆုံး သူပဲပေးနေရတဲ့ ဘဝမို့ လက်ထဲမှာ အပိုပိုက်ဆံဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မရှိ။ တစ်ခါတလေ နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားချင်ရင်တောင် ပိုက်ဆံကမရှိတာမို့ ဒီအတိုင်းသာ နေနေရတဲ့ အကြိမ်တွေကလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။

တော်သေးတယ် ချစ်သူငွေရက္ကန်းရှိလို့ ။ နေမကောင်းတာ ရက်ကြာလာပြီဆိုရင် သူ့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးတွေနဲ့ ဆေးခန်းကို အတင်းလိုက်ပို့တော့တာရယ်။ ငွေယက္ကန်းကလည်း ချမ်းသာတဲ့ မိသားစုက ဆင်းသက်လာတဲ့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ်။

သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲက သူလိုကိုယ်လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ တစ်ခုဆိုတော့က ငွေယက္ကန်းတို့ က သူတို့ ထက်မောင်နှစ်မပိုများ သည် ။ မိန်းကလေးချည်းပဲ ငါးယောက်တောင်။

တော်သေးသည်   အကုန်လုံး   စက်ချုပ်တတ်ကြတဲ့

အရွယ်ရောက်နေကြလို့ သူတို့ အိမ် အသက်ရှူချောင်တာ။ သူတို့ စက်ချုပ်တဲ့ ဆိုင်ကလည်း ငွေယက္ကန်းတို့ မောင်နှစ်မချည်းပဲနှင့်ကို ချုပ်တဲ့ လူက ပြည့်နေပြီလေ။

အင်း သူတို့ မိသားစုက အကုန်ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှိကြတာမို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးတော့ နေနိုင်သေးတာပေါ့လေ။ ကိုယ်တွေလို အကြွေးမပူဘူးပေါ့...။

သူ ခြွေပြီးသား ကန်စွန်းရွက်တွေ ရေဆေးရန် တိုင်ကီသို့ ထသွားလိုက်တော့ ဗိုက်ထဲက အသံက ပိုမြည်လာသည်။

ကန်စွန်းရွက်ကြော်မကျက်ခင် ဆီဆမ်းဆားဖြူးကလေးနှင့် အရင်စားထားဦးမှ ပါလေ...။

***

"ကိုကြီးသမီးကို မနက်ဖြန်ဗလာစာအုပ် ဝယ်ပေးဦးနော်... သမီးစာအုပ်တွေကုန်နေပြီ..."

သူသူက ထမင်းစားနေရင်းမှ ပြောလာတာမို့

"ဘယ်နှစ်အုပ်လဲ..."

"လေးအုပ်..."

"အင်း ဝယ်ပေးမယ်လေ ဘောပင်ရောရှိသေးလား..."

"ရှိသေးတယ်... ကိုကြီးကို သမီးပြောစရာရှိတယ်..."

"ဘာလဲ..."

"သမီးကျူရှင်တက်ချင်တယ် Physic နဲ့ သင်္ချာကို သမီးသိပ်နားမလ

ည်ဘူး ဒီအတိုင်းဆိုရင် သမီးကျသွားမှာ စိုးလို့ ..."

"ကျတော့မကျလိုက်ပါနဲ့ သုသုရယ် နင်ကျူရှင်နေချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါထားပေးပါ့မယ် နင့်ကျူရှင်လခက ဘယ်လောက်လဲ..."

"တစ်ဘာသာကို တစ်လငါးထောင် အဲဒါအသက်သာဆုံးပဲ ဆရာမက သမီးမို့လို့ လျှော့ယူပေးထားတာ...."

"နင်က နှစ်ဘာသာတတ်မှာ လား..."

"အင်း... ကျန်တဲ့ ဘာသာတွေက မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေကို မေးလို့ ရသေးတယ်လေ..."

"အဲဒါဆို တစ်လတစ်သောင်းပေါ့... အေးပါဟာ နင်စာရရင် ပြီးတာပဲ တက်မယ်ဆိုလည်း တက်ပေါ့... နင်တစ်နှစ်ထဲအောင်သွားအောင်ပဲလုပ်..."

ကျူရှင်တက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ သုသုရဲ့ မျက်နှာကလေးက ပြုံးသွားသည်။ ။

"စိတ်ချပါကိုကြီးရဲ့ သုသုဆယ်တန်းကို ဒီနှစ်အောင်အောင် ဖြေမှာပါ သုသုစာမေးပွဲအောင်ရင် ကိုကြီးကို ပြန်ရှာကျွေးမယ်နော်..."

"အမလေးဟာ နင်သာအဆင်ပြေအောင်ပဲလုပ်ပါ...."

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် ထမင်းဝိုင်းမှာ ထမင်းစားရင်း စကားပြောနေတုန်း အမေက သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဂနာမငြိမ် နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် မို့

"အမေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ..."

"ဟဲ့ နင်တို့ နှစ်ကောင် ငါ့ကိုဘယ်သူလာမေးလာမေး မရှိဘူးပဲဖြေ နော်..."

"ဘာဖြစ်လာလို့ လဲ..."

"နင်လျှာမရှည်စမ်းပါနဲ့ ဇေယျတုရယ် ငါပြောတဲ့ အတိုင်းသာ နေစမ်းပါ ငါနောက်ဘေးအိမ်သာထဲ သွားနေနေမယ်နော် လာမေးရင် မ သိဘူး မရှိဘူးပဲဖြေ ကြားလား...."

အမေက သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် အိမ်နောက်ဘေးပေါက်မှ ကပျာက ယာနှင့် ဆင်းသွားပြီး အိမ်သာထဲ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း မေးငဲ့နေကြတုန်းမှာ ပဲ အိမ်ရှေ့မှ ခုနစ်ထွေသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ တော့၏။

"ဟဲ့ကောင်မ ကျော့ကျော့စံ မသာမ ညည်းအခုဘယ်မလဲ ထွက်ခဲ့စမ်း ဟင် စောက်ကြွေးကျတော့ ငါ့ဆီမှာ ထိုးတယ် စောက်ကြွေး ပုံလို့ လာမထိုးရဲတော့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဟိုဘက်ခိုင်မှာ သွားထိုးတယ် ဟုတ် လား... မိသန်းကို ဒီအချိုးလာချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ... ဟဲ့မသာမ ညည်းထွ က်ခဲ့စမ်း... ညည်းတို့ ထက်လည်လို့ မိုက်လို့ ခိုင်ကိုင်နေတာ ရှင်းတယ် နော် ဟဲ့ကောင်မ ငါ့အသံလူကြားတယ် ညည်းထွက်ခဲ့စမ်း... ငါ့အကြွေး ကို အခုချက်ချင်းလာပေး..."

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လို က်ကြသည်။

အငယ်မဆိုရင် ကြောက်တာလား အိမ်ရှေ့မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လာအော်ဆဲနေတာကို ရှက်တာလားမသိ မျက်ရည်ကလေးတွေ ဝဲလာ

သည် ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေလည်း တဆတ်ဆတ်နှင့် တုန်လာ၏။

"ဟဲ့ကောင်မ ကျော့ကျော့စံ ညည်းကြားလား ညည်းမထွက်လာဘူး ဆိုရင် ငါအိမ်ပေါ်ထိ တက်လာမှာ နော်...."

"ဟေ့ ဘယ်သူလဲကွဟေ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ ဘယ်ကမသာမလဲကွ..."

သွားပြီ အဖေကလည်း အချိန်ကောင်းကြီးကိုမှ မူးပြီးပြန်လာရတယ်လို့ ။ ပြဿနာကတော့ မိုးမီးလောင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။

"ဟဲ့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာ လဲ ငါငါမိသန်း..."

နှစ်လုံးခိုင်ကိုင်တဲ့ အန်တီသန်းက သူ့ရင်ဘတ်ကို တစ်ဗျန်းဗျန်းရိုက်ပြီးဖြေတော့

"နင်က ငါ့မယားမို့လို့ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ လာအော်နေရတာလား ဟင်အေ..."

"ဘာ သေခြင်းဆိုး ကာလနာ အုန်းရေမခိုမဲ့ မပွေးကိုက်ကောင် နင့်လိုအရက်သမား လက်ကြောမတင်းတဲ့ ဖဲသမားက ငါ့လင်ဖြစ်စရာလား ဟင် နင်လိုအကောင်သာလေ ငါ့လင်ဖြစ်လို့ ကလို့ မုန့်ကြိုးလိမ်လို နင့်ကိုလေ ဟော့ဒီလို ဟော့ဒီလို လိမ်ပစ်လိုက်မှာ ...."

အန်တီသန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ပါ လာပြီး အဖေ့နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည် မို့

"အလားလား အလားလား ဖယ်စမ်း ဖယ်စမ်း မသာမ နင့်လက်ကို လွှတ်စမ်း နင့်လက်မပါနဲ့ ငါ့ကိုမူးနေတယ်ထင်ပြီး အနိုင်ကျင့်မယ်မကြံနဲ့ နော် ငါလက်ပြန်ပေးလိုက်မှ ဗျ..."

အဖေက နဂိုကတည်းကမှ ပုဆိုးကစွန်တောင်ဆွဲကို လက်ဖြင့်ထိန်းထားတာ။ လက်ပြန်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး မြှောက်လိုက်တော့ ပုဆိုးကိုလွှတ်လိုက်သည် ထင်သည် ။ ပုဆိုးကကျွတ်ကျသွား၏။

"ဘာ နင်ကငါ့ကို လက်ပြန်ပေးမယ် ဟုတ်လား အမလေး စော်စော်ကားကား အမလေးကြည့်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ ရေ ကျွန်မကို လက်နဲ့လည်း ရွယ်တယ် ပုဆိုးလည်း ချွတ်ပြတယ်တော့ မိသန်းကို တစ်ခုလပ်ဆိုပြီး စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားနေကြတာ လာကြပါဦးတော့...."

အန်တီသန်းရဲ့ အသံက ကြားမကောင်းအောင် အသံကပြဲထွက်လာတာမို့ သူမနေနိုင်တော့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ

"တော်ပါတော့ အန်တီသန်းရယ်နော် အဖေက မူးနေလို့ ပါ အန်တီသန်းကို အမေပေးရမှာ ဘယ်လောက်လဲဟင် ကျွန်တော်ပေးပေးပါ့မယ်နော် မအော်ပါနဲ့ တော့နော်..."

"ဟဲ့ ငါကအော်ချင်တိုင်း အော်နေတယ်လို့ နင်ကထင်နေသလား ဟင် ငါ့လေတောင်ကုန်သေးတယ် နင်တို့ အမေအချိုးကမပြေလို့ ငါလာအော်တာ ငါ့ကိုနင့်အမေပေးရမှာ ခုနစ်ထောင် အခုပေး..."

သူ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်လိုက်ကာ

"ဟို အန်တီသန်းရယ် ကျွန်တော့်ဆီမှာ အခုလောလောဆယ် သုံးထောင့်ငါးရာပဲရှိသေးတယ် အဲဒါယူလိုက်ပါနော် မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော်ကျန်တဲ့ အကြွေးအကုန် လာဆပ်ပါ့မယ်နော်..."

အန်တီသန်းက သူ့လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူလိုက်သည် ။ ပြီးနောက်

"မနက်ဖြန်သေချာတယ်နော်..."

"ဟုတ်ကဲ့ သေချာပါတယ် ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်နော် တကယ် ပါ..."

"ပြီးတာပဲ နင့်ကိုတော့ ငါယုံတယ်... ငါသွားမယ် မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာပေးနော်..."

ခြံထဲကနေ အန်တီသန်း ထွက်သွားတော့ အဖေက

"ဟဲ့မိသန်း နင့်ကိုဒီတစ်ခါငါ ပုဆိုးပဲချွတ်ပြတာ နောက်တစ်ခါ..."

အန်တီသန်းက ခါးကြီးထောက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လာတော့ သူ့အဖေပါးစပ်ကို လက်နှင့်အမြန် ဖိပိတ်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟွန်း ဟွန်းနော် ငါတစ်ခုလပ်ဖြစ်တာ ငါ့ယောက်ျားက ငါ့လက်ချက်ကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာနော် ဒင်းလို လက်ကြောမတင်းတဲ့ အရက်သမားလောက်ကတော့ ဓားနဲ့ တစ်ချက်မွှေစာပဲရှိတာ သဘောပေါက်..."

သူ့ အန်တီသန်းအား အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပြတော့ အန်တီသန်းက ထမိပင့်ပြီး ခြံရှေ့မှ ထွက်သွားတော့သည်။ ။ အန်တီသန်း ဝေးဝေးရောက်သွားတော့မှ သူ့အဖေပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသောလက်ကို ပြန်ဖယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ထမင်းကျက်ပြီလား... ငါဗိုက်ဆာတယ်..."

အဖေက ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့သည်။ ။ သူ့သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ညီမလေးက ရှိမနေတော့။ ။

သူ ညီမလေးအခန်းထဲဝင်ခဲ့လိုက်တော့ ညီမလေးက အိမ်ထဲကအခန်းလေးထဲမှာ ထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။ ။

"ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင်...."

သူညီမလေးအနားမှာ ဒူးကလေးထောက်ပြီး မေးလိုက်တော့

"ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ ဟုတ်လားကိုကြီး ကိုကြီးမရှက်ဘူးလားဟင် အိမ်ရှေ့မှာ ဒီလောက်အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ရန်တွေ့သွားတာကိုလေကိုကြီးမရှက်ပေမယ့် သမီးရှက်တယ်သိလား..."

ညီမလေးက သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် ခေါင်းကလေးငုံ့သွားတော့သည်။ ။ သူညီမလေးကို မချော့တတ်။ ။ ချော့ဖို့ စကားလုံးတွေကိုလည်း ဘယ်လိုစီရမည်ဆိုတာ မသိသောကြောင့် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကာ ထမင်းဝိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

ထမင်းဝိုင်းသို့ရောက်တော့ အမေက ထမင်းဝိုင်းမှာ အဖေနှင့်အတူ တူထိုင်ပြီး အားရပါးရ ထမင်းစားနေပြီ။

ကြည့်ရတာ အန်တီသန်းထွက်သွားတာနှင့် အိမ်သာထဲက တန်းထွက်လာသည် ထင်သည်။ ။

သူဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ သာ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

သည် လိုပြဿနာမျိုးတွေက သူတို့ အိမ်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိပေမယ့် အခုထိ သူနေသားမကျသေးပါ။ ညီမလေးကလည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့ သူလည်း ရှက်မှာ ပေါ့။ ပြီးတော့ ဘေးအိမ်ကလည်း သူ့အရွယ်ကောင်လေးတွေက များ သည် ဆိုတော့ သူပိုရှက်မှာ ပေါ့။ သူတောင် ရှက်သေးတာပဲလေ။

သူ့ကိုလည်း ထိန်းရသေးသည် ။ အလိုလေးလည်း လိုက်နေရသေးသည် ။ တော်ကြာ မိဘတွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်ရှက်ပြီး သူပါပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်လုပ်နေမှ ဖြင့်။

သူတို့ အမျိုးတွေထဲမှာ ပညာတတ်မရှိ။ အဖေကလည်း တစ်ကောင်ကြွက် အမေကလည်း တစ်ကောင်ကြွက်မို့ သူတို့ မှာ သည် မိသားစုဝင်တွေကလွဲလို့ ဘယ်ဆွေမျိုးတွေမှ လည်း မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ အမေတို့ က လေးတန်းလောက်ကတည်းက ကျောင်းထုတ်လိုက်တာမို့ ညီမလေးကိုတော့ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်စေချင်သည် ။ အိမ်မှာ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံချိတ်ဖို့ အခွင့်အရေးက ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတော့တာလေ။

အဖေနဲ့ အမေကလည်း ဘယ်တော့များမှ နားလည်မလဲမသိတော့ပါဘူး။ သူတို့ က မိဘဆိုတော့လည်း ကိုယ်ကပြန်ဆုံးမရအောင်ကလည်း မဟုတ်တတ်...။

အင်း...

ဘယ်ဘဝရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေမှန်းကို မသိပါဘူး...။

***